

samenwerking Uwer colleges werd verblijd met eene aanstelling als lector in het Hebreeuwsch en de bijbelsche archaeologie. Ik waardeerde dat voorrecht te meer, waar ik voor U een onbekende was, wiens wetenschappelijk werk tot op dien tijd een zoodanig specialistisch karakter droeg, dat het op practische bruikbaarheid voor vaderland en kerk geene aanspraak kon maken. Niettemin hebt Ge verwachtingen aangaande mij gekoesterd. En wanneer ik thans de hoop mag uitspreken, dat die verwachtingen aanvankelijk niet zijn teleurgesteld, zoo ontleen ik hiertoe de vrijmoedigheid aan het tweede blijk van Uw vertrouwen, dat mij in de jongstverloopen maand gewerd. Zoo beschouwd kan het feit, dat op mijne werkzaamheid als lector mijne benoeming tot gewoon hoogleeraar is gevolgd, mij eenerzijds bemoedigen. Maar aan den anderen kant stemt het mij tot diepen ernst, als ik zie op de zwaardere taak, die in de toekomst op mijne schouderen zal worden gelegd. Wanneer ik niettemin bij zorgvuldig wikken en wegen die zwaardere taak op mij durfde nemen, zoo geschiedde dit slechts in vertrouwen op Hem, die mij tot hiertoe heeft geholpen en mij ook hierna niet beschaamd zal maken.

Mijne Heeren Professoren! Ook bij het zien op Uwe achtbare rij bezielt mij in deze oogenblikken tweërlei aandoening. Let ik op de roemrijke loopbaan, die de meesten Uwer reeds achter zich hebben, zoo bevangt mij eene huivering bij de gedachte, dat ik voortaan Uw collega zal worden genoemd. Bij mijne aanstelling als lector was er voor mij iets geruststellends in, dat het „noblesse oblige” niet in zijne volle zwaarte op mij zou drukken. Nu hebt Ge er door Uw invloedrijk advies toe willen medewerken om deze verhouding te wijzigen. Ik herhaal het, dat kan